

Greta v Pyčobani

Jiří X. Doležal

Motto:

**„Jirko, ty jsi tak zhubl, že buď máš ženskou, nebo nějakou smrtelnou nemoc,
HA HA HA HA HA!“**

(Marek Stoniš, šéfredaktor týdeníku Reflex na redakční poradě)

Zen pera – místo předmluvy

„Je cesta léčení lidí, je cesta čaje a mnoho dalších cest a směrů. Každý si musí umetat svou vlastní cestu,“ napsal Mijamoto Musaši v Go-Rin-No-Shu, Knize pěti kruhů. A z hlediska metodologického to precizoval Cunenoto Jamamoto, ve spisu zvaném Hagakure. „Cokoliv muž činí, nechť činí celým srdcem. Jinak se má vykuchat.“ Doslova napsal vykonat seppuku, harakiri, ale to je totéž. Takže můžeme v naší pošmourné realitě vidět i na televizních obrazovkách lidi, kteří praktikují zen. Akorát to slovo neužívají. Třeba profesor Pafko zen skalpelu v plicích napadených rakovinou, profesor Flegr zen parazita, profesor Bárta zen mumie. A pekař z malé pekárny u naší pošty praktikuje zen pečení chleba. Ono to o ničem jiném není, srdce posvátného textu zen má tři řádky. Nechal je napsat Huineng – sám nemohl, neuměl psát, protože byl čeledín a poslední uznáný živý buddha – hotoke:

klid neváží nic

odraz vody nemá rám

v podstatě nic víc

Dle tohoto nekomplikovaného principu jsem v Reflexu praktikoval zen pera, přesněji zen klávesnice, 28 let. A měl jsem dvacet osm let k Reflexu doslova vazalský vztah. Logo jsem měl osmadvacet let vytetované na pravé paži. Zažil jsem při tom mnoho veselých historek, zabít se mě subjekti, o kterých jsem psal, pokusili jen několikrát, navážno zavřít mě zkusila Moc jen jednou, no a přes držku jsem rovněž párkrát dostal, ale decentně. Zápalná bomba – blbá, neúčinná – u bytu dvakrát. Na Internetu dosud najdete můj spermioqram i videoreportáž z mé kolonoskopie. Nechal jsem si – bez jakéhokoliv přehánění – v zájmu Reflexu vážené čtenáře nahlédnout až do prdele. Díky absenci dětí, dlouhých manželství, hypoték, fotbalového fandovství, televize a piva jsem na to měl dost času, a tak jsem to dělal, jak nejpocitivěji šlo. Ale nedělal jsem nic víc než to, k čemu jsem se před těmi lety, když jsem nastupoval, zavázal a přislíbil to. A nelituji ani jediné vteřiny.

Pak ale přišel moment, kdy už dělat zen pera v Reflexu nešlo. Já se moc nezměnil, jsem v podstatě stejně šílený, jako když jsem začínal a kdy mě za to šílenství v Reflexu platili. Ale rámeček se změnil. Společnost se změnila. V Reflexu najednou už bylo možné jen psát za prachy něco v nějak předem schválené úzké oblasti, kritizovat jen předem schválené osoby a trpět, jak vedle mých textů vycházejí nejen naprosté nesmysly, ale i výzvy k represáliím učitelů za pravdu. No – a zen zcela zbytečného psaní za prachy? Tak jsem si nechal logo Reflexu na paži přetetovat od Toma S. Louky a mám místo něj jádro Tribunové sútry od VI. patriarchy Huinenga – ty tři verše výše – na potlučené a oprýskané zdi. Tak, jak ji na zeď u chléva napsal mnich, kterému ji sedmnáctiletý negramotný Huineng nadiktoval.

Ale těch osmadvacet let, co jsem byl novinář, byla taková sranda, že mi nezbylo, než se o ni podělit. V každé podobné knize mají být špinavosti o kolezích a vedení. Takže – intimní drby z redakce a o vedení společnosti naleznete vlevo dole, vedle Hitlerova článku o Miloši Zemanovi.

Věnování:

Věnuji tuto knihu své přítelkyni. Kromě ní také několika málo přátelům, kteří mi spolu s ní byli nesmírnou oporou. Celý ten poslední rok a půl nesmírného tlaku v redakci, a především další tři měsíce od chvíle, kdy to bouchlo, do chvíle, kdy jsem podal výpověď. Psychicky mě v naprostém klidu drželo to, že moje přítelkyně i těch pár nejbližších přátel chápali, že jsem se rozhodl správně. Že musím z Reflexu odejít, i když platěj.

Můj odchod z Reflexu

Marku, považuji za svou povinnost vůči čtenářům vyjasnit můj odchod z Reflexu, který jsem 28 let spoluvytvářel. Do své připravované knihy jsem tedy zařadil kapitolu zachycující sled událostí, které vedly k mému odchodu. Nabízím Ti, protože jde samozřejmě o můj subjektivní pohled na celý proces, abys napsal do textu Tvou verzi popisovaných událostí, případně cokoliv vysvětlil nebo okomentoval. Víím, že jsi plně vytížen, proto se Ti snažím dát co nejdelší dobu na případný komentář. Takže prosím o zaslání – stačí e-mailem, přijetí potvrdím – případných poznámek vnesených (prosím odlišnou barvou) do přiloženého rukopisu kapitoly do 30. června 2020. Předem děkuji!

jxd 27. 5. 2020

Jiří, děkuji Ti za nabídku. Tvou interpretaci odchodu z Reflexu nehodlám nijak komentovat.

Marek Stoniš 29. 5. 2020

Toto je námi přehlížený, nejprostší a nejdostupnější klíč k našemu osvobození: Osobní neúčast při lhaní. Třebaže lež všechno pohltila, třebaže lež vším vládne, ale ne s mou pomocí.

Alexandr Solženicin, Nežít se lží, projevy z let 1974–1978

Probudil jsem se ve dvanáct, byla neděle, a šel k počítači. A viděl kvantum e-mailů. První čtenáři si mysleli, že jsem napsal článek a na titul Reflexu dal hesla, která jsou s tím článkem v přímém protikladu, aby se to líp prodávalo. Druhá část soudila, že jsem se zbláznil. Konečně třetí skupina si po zhlédnutí titulu časopis nekoupila a nadávali mi, že popírám oteplení, protože majitel nakladatelství vydávajícího Reflex podniká v uhelné energetice. Já do té neděle ono číslo Reflexu ještě neviděl – celou sobotu jsem strávil na reportáži a do rána ji psal. Rozklikl jsem tedy reflex.cz na počítači a četl na titulu tištěného vydání pod fotomontáží s Gretou: „Příběh Greta Thurnbergové? Učebnicový příklad globálního marketingu. Největší škody na životním prostředí nepáchá plast, ale ochranáři. Nanebevzetí – aneb jak zničit kapitalismus a ještě na tom dobře vydělat.“ Můj cover článek v tom čísle, na který bývá titul vázán, konstatoval pravý opak. Ne o kapitalismu, ale o klimatu. Nebyl to žádný názorový text, ale tvrdá data. ResearchGate, ScienceDirect, Nature a podobně. Takže můj článek byl o tom, že nastává klimatický rozvrat, že se blíží katastrofální sucho, a na titulu byl pravý opak.

Pak jsem v tom samém Reflexu našel článek, který vyčítal Gretě její rodiče, což považuji za zcela zavrženíhodné. Kádrování osob podle předků dělali nacisté (prokazování árijských předků) a komunisté (prokazování dělnických předků). Když začal v roce 2013 dnešní šéfredaktor Babišovy MF Dnes Jaroslav Plesl dnešnímu šéfredaktorovi Reflexu Marku Stonišovi na Facebooku vyčítat jeho tatínka, agenta StB, mimořádně mě to pohoršilo – i když se nejednalo o mě osobně. A vyvolal jsem

s panem Pleslem ostrý konflikt. V jeho průběhu mi pan Plesl psal na Facebook, že jsem idiot a že by mě měli vyhodit z Reflexu. Napsal jsem mu tehdy: „Jardo, smaž ten post o Marku Stonišovi a jeho otci. Ano, máš pravdu, že je těžké se s něčím podobným vyrovnávat. A ještě těžší je vyrovnávat se s tím, že ti neustále nějaké žlučovité kokot tuto skutečnost, kterou jsi nemohl nijak ovlivnit, předhazuje.“ Jaroslav Plesl odpověděl: „Žlučovitá kokotina je ten Stonišův blábol. Ať se na nějaký krycí jména vysere, anebo ať začne vyrovnávání s minulostí textem o své vlastní rodině. Pak neřeknu ani popel. Agent jako agent.“

Je pravda, že se pan Stoniš s dědictvím otce nedokázal vyrovnat a že to v Reflexu dělalo opravdovou neplechu. 11. července 2018 pan Stoniš píše: Agent StB Falmer řídí schůzi, během které žádá agent StB Bureš o důvěru pro svou vládu. „Schůzi rukou pevnou, hlasem silným a srdcem zapáleným řídí předseda Komunistické strany Čech a Moravy Vojtěch Filip (krycí jméno Falmer) a dole pod ním žádá o důvěru poslanců předseda vlády Andrej Babiš (krycí jméno Bureš), krom jiného Lorencův krajan.“ 1. listopadu 2018 pak v jiném textu píše: Můj Nohavica a Puškinova cena: „Jaromíra Nohavici si prostě vážím, měl jsem jej rád kdysi a mám i dnes. A jestli mi teď chcete hodit na hlavu jeho pletku s estébáky, nešť. Je mi (to) jedno.“

Takže pan Plesl mohl pana Stoniše napadat, že je naprosto nekonzistentní, ale vyčítat mu jeho otce je etický separát (maso strojově oddělené od kostí). Okopíroval jsem tuto starou komunikaci s panem Pleslem a poslal ji panu Stonišovi. A připsal, že zvažuji odchod z Reflexu z etických důvodů. A že by si měl od pana Plesla do Reflexu objednat článek na téma „etika dětí agentů StB“.

Ten text o rodičích kritizované aktivistky byl nechutný. Jmenoval se „Aktivistka Greta Thunbergová: Hlas mladé generace a dvou mužů v pozadí!“, napsal jej Petr Sokol – externista, kterého osobně neznám: „Start její stávky nebyl zřejmě zase tak úplně spontánní. Ke statusu světové celebrity Gretě Thunbergové pomohly hlavně tři momenty. Její rodiče patří ve Švédsku ke známým osobnostem. S propagací Gretě proto od počátku pomáhal expert na PR Ingmar Rentzhog, jenž je navíc zakladatelem firmy s příznačným názvem We Don't Have Time. To je start-up, který se pokouší prostřednictvím sociálních sítí získat prostředky pro velké investice do boje proti klimatickým změnám. Právě Rentzhog se později stal důvodem kontroverzí kolem „svaté Grety“. Ti, kdo odmítají „klimatické náboženství“, v něm viděli muže, jenž celou Gretu uměle „vyrobil“, k čemuž měl mít dva hlavní motivy. Za prvé měl na starost propagaci knihy Gretiny matky o klimatickém tématu, která „náhodou“ vyšla jen čtyři dny poté, co „neznámá“ švédská školačka začala spontánně stávkovat za záchranu planety. Navíc zkušený expert na veřejné kampaně si z Grety rychle udělal vývěsní štít pro svůj vlastní klimatický byznys v podobě zmíněné firmy We Don't Have Time.

Ano – vyčítání činů rodičů, původu, čistě socialisticko-nacistické kádrování. Chybělo jen, zda její rodiče mají kladný vztah k socialistickému zřízení. Text byl navíc